

[Erlendsson.]

Der må således være megen betænkelighed ved de former for frihedsberøvelse, børn kan udsættes for uden retskendelse, og her er de altså ganske anderledes stillet end voksne i vort samfund.

En dommers tilstedeværelse i udvalget, der kan træffe afgørelse om tvangsfjernelse i henhold til § 126, og hans medvirken i henhold til § 125, hvor han møder uden stemmeret, giver efter vor mening ingen eller kun meget ringe garanti for en retligt korrekt afgørelse.

Vi har i dette forår haft flere sager, der har vist, hvor dårlig bistandsloven er også på dette specielle punkt og særlig på det punkt, at ministeren ikke kan tage et medansvar for trufne afgørelser i de enkelte sager, hvilket efter vor mening kunne have givet en nødvendig ansvarsplacering, når lokale myndigheder har svigtet, som de f. eks. har gjort det i Birgittesagen og nu sidst på en meget uheldig måde i sagerne om Vietnambørnene. Dette er aktuelle eksempler, der på tungtvejende måde viser nødvendigheden af de af os foreslåede ændringer i loven.

Gunner Baunsgaard (RV):

Fremskridtspartiet foreslår ændringer i forskellige paragraffer i bistandsloven, bl. a. skal socialministeren kunne gribe ind når som helst i sager vedrørende bistandsloven. En så ringe tiltro til myndigheder placeret i kommunal regie synes jeg ikke vi med vor bedste vilje kan se nogen som helst grund til. Ifølge lovforslaget skal der også ske en underminering af klagesystemet, som det blev nævnt af skatte- og afgiftsministeren, og de tanker, som dér blev fremført, kan jeg helt tilslutte mig.

Jeg er bekymret over den hetz, som foregår mod de folkevalgte i social- og sundhedsvæsenet — lad mig også nævne de tidligere børne- og ungdomsværn — og som kommer til udtryk i dette lovforslag, på grund af nogle ubehagelige enkelt-sager, det vil jeg da gerne indrømme, men sager, som er blevet gjort til genstand for hetz og pressekampagne.

Nu ved jeg også, at Vietnambørnene vil blive inddraget i vores debat her. Selvfølgelig er sagen om Vietnambørnene kedelig og

uværdig for os, men her støder to fundamentalt forskellige livsmønstre sammen, og sagen må og skal løses på en værdig måde. Jeg mener derfor, at denne sag lider mere skade end gavn af uopholdelig at blive brugt i det politiske spil. Der er på dette område brug for omtanke og en mere rolig og afslappet hjælp til disse ulykkelige børn. Jeg har tiltro til, at det kan lykkes. Fra det radikale venstre kan vi derfor ikke medvirke til en ændring af loven om social bistand.

Karen Thuroe Hansen (KF):

Der sker jo til stadighed ændringer i vor lovgivning i takt med den udvikling, vi har i vort samfund. Ved tidligere behandlinger af lovforslag af lignende art har jeg gang på gang fremhævet betydningen af en decentralisering af de mange opgaver, der tidligere har beroet i centraladministrationen. Nærhedsprincippet er noget meget værdifuldt, ikke mindst når det drejer sig om menneskeskæbner, hvor lokalkendskabet ikke kan vurderes højt nok.

Fremskridtspartiets forslag om at give den ansvarlige ressortminister ret til indgriben i diverse sager på ethvert tidspunkt under sagens forløb kan det konservative folkeparti ikke tilslutte sig. Vi afviser det blankt.

Efter vores formening vil retsgarantien i børneværns-sager stadig kunne opretholdes efter bistandslovens ikrafttræden, og ankelighederne i disse alvorlige sager er ikke blevet forringet efter bistandslovens ikrafttræden, de kan til enhver tid prøves for domstolene.

Nu er tvangsfjernelse af et barn, som regel den sidste udvej, man griber til, og jeg er ikke i tvivl om, at de ansvarlige myndigheder under kommunerne — og her tænker jeg på socialudvalgene, der nu har samtlige sager med bistandsloven — vil gøre alt muligt for, at det ikke sker. Men jeg kan ikke medvirke til, at socialministeren skal tage sig af alle disse ankesager. Hvis det var tilfældet, ville socialministeren overhovedet ikke kunne beskæftige sig med noget andet.

Ebba Strange (SF):

Vi vender os fra socialistisk folkepartis side klart mod lovforslaget, der i sit hoved-